



jim butcher

**LETNÍ
RYTÍŘ**



TRIFID

Jim Butcher
Letní rytíř

Copyright © Jim Butcher, 2002

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2012

Cover © Chris McGrath, 2012

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2012

ISBN 978-80-7387-510-7

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jim Butcher

LETNÍ RYTÍŘ



LETNÍ RYTÍŘ

Jim Butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

JIM BUTCHER
v nakladatelství TRITON

série Harry Dresden

Bouřková fronta
Bláznivý úplněk
Temná hrozba
Letní rytíř
*Death Mask**

* připravujeme

Kapitola první

Ten den, kdy se ve městě sešla Bílá rada, přšely zrovna ropuchy.

Vylezl jsem ze svého otlučeného volkswagenu, kterému láskyplně říkám Modrý brouk, a zamžoural do letního slunce. Lake Meadow Park leží kousek jižně od chicagské čtvrti Loop a co by kamenem dohodil od břehu jezera Michigan. I v takových vedrech, jaká poslední dny panovala, by tady za normálních okolností korzovalo plno lidí. Dnes byl ale dokonale vylidněný, jen jakási starší dáma se bezcílně šourala po pěšinách a tlačila před sebou nákupní vozík. Ještě nebylo ani poledne, a já se v tričku a teplákách už pořádně potil.

Chvilku jsem se rozhlížel a sotva jsem udělal několik kroků na trávu, dostal jsem po hlavě něčím vlhkým a rosolovitým.

Přejel jsem si rukou po vlasech. Něco mi zavadilo o obličej a spadlo mi to k nohám. Ropucha. Nebyla nijak veliká, jak ropuchy často bývají, pohodlně by se mi vešla do dlaně. Váhavě se zmátověla, chraplavě kvákla a opile se jala skákat pryč.

Když jsem se pořádně rozhlédl, uviděl jsem další ropuchy. Spoustu. Nořil jsem se do parku a jejich kvákání sílilo. Několik dalších obojživelníků mlasklo o zem, jako kdyby je sám Všemocný házel nebeským prádelním skluzem. Ropuchy

poskakovaly úplně všude. Nevytvářely souvislý koberec, ale rozhodně jste je nemohli minout. Každou chvíli se ozvalo žuchnutí dokončeného přistávacího manévru. Žabí kvákání vzdáleně připomínalo šum hovorů v přeplněné místnosti.

„Divný, co?“ ozval se zvučný hlas. Vzhlédl jsem a uviděl nevysokého, ramenatého mladého muže, který sebejistě kráčel rovnou ke mně. Vlkodlak Billy měl na sobě tepláky a obyčejné černé tričko. Ještě před jedním nebo dvěma roky by jeho oblečení ukryvalo nějakých pětadvacet kilo navíc. Teď obepínalo svaly, ve které všechen ten tuk cvičením proměnil. Napřáhl ke mně ruku a usmál se. „Co jsem ti říkal, Harry?“

„Billy,“ opáčil jsem. Podrtil mi ruku, ale možná prostě jen tak zesílil. „Jak ti dupou vlkodlaci?“

„Začíná to být zajímavé,“ řekl. „V poslední době jsme na hlídkách narazili na spoustu divných věcí. Jako třeba tohle.“ Ukázal kolem sebe. Z nebe přilétla další ropucha a jen o kousek nás minula. „Proto jsme zavolali čaroděje.“

Hlídkování. Svatá prostoto. „Je tu někdo normální?“

„Nikdo, kromě několika meteorologů z univerzity. Říkají, že snad někde v Louisianě jsou tornáda, nebo co, a bouře sem ty ropuchy musela zanést.“

Odfoukl jsem si. „A ty si myslíš, že magie je mnohem přijatelnější vysvětlení.“

Billy se zakřenil. „Neboj. Za chvíli se tu někdo objeví a prohlásí, že je to podfuk.“

„Hmm.“ Vrátil jsem se k broukovi a zvedl víko kufru. Vyhrabal jsem nylonový batoh a z něho jsem vytáhl dva malé plátěné sáčky. Jeden jsem hodil Billymu. „Seber mi pár těch ropuch.“

Chytil pytlík a zamračil se. „Na co?“

„Abych mohl zjistit, jestli jsou skutečné.“

Billy povytáhl obočí. „Ty myslíš, že nejsou?“

Zašilhal jsem na něho. „Hele, Billy, prostě to udělej. Ještě jsem nespal, ani nevím, kdy jsem měl naposledy teplý jídlo, a do večera musím stihnout spoustu věcí.“

„Proč by ale neměly být skutečné? Vždyť vypadají úplně normálně.“

Místo počítání do deseti jsem jen zhluboka vydechl. Poslední dobou jsem to musel dělat často. „Vypadají opravdově, ale můžou to být jenom výtvary z hmoty Neverneveru, oživené magií. Doufám, že to tak bude.“

„Proč?“

„Protože to by znamenalo, že se nějaká bytost nudí a hraje si. Občas to dělávají.“

„No dobře. Ale co když jsou skutečné?“

„Tak v tom případě se něco děje.“

„Co by se mělo dít?“

„Něco vážného. Díry v předivu reality.“

„A to by bylo špatné?“

Změřil jsem si ho. „Jo, Billy. To by bylo špatné. Znamenalo by to, že se děje něco hodně velikého.“

„Ale co když...“

To už mi došla trpělivost. „Dneska nemám čas ani chuť na přednášky. Tak už sklapni.“

Smířlivě zvedl ruku. „No jo, vždyť už jsem zticha.“ Srovnal se mnou krok a začal sbírat ropuchy. „Jo, vlastně jsem rád, že jsem na tebe narazil, Harry. Mě i partu napadlo, jestli bys nechtěl zajít na víkend. Trochu se družít.“

Sebral jsem jednu ropuchu a tázavě jsem si ho přeměřil. „Cože chceš dělat?“

Zašklebil se. „Hrát Arkány, chlape. Začíná se to pěkně rozjíždět.“

RPGečka. Zaúpěl jsem. Stará dáma s nákupním vozíkem projela za námi, rozkvedlaná kolečka skřípala.

„Je to vážně paráda. Zaútočíme na pevnost lorda Malocchia, ale musíme to dělat pod rouškou noci, aby Rada pravdy nevěděla, kdo všechno se na jeho porážce podílel. Jsou tam kouzla, démoni, draci a spousta dalšího. Zajímá tě to?“

„Hodně mi to připomíná práci.“

Billy si odfrkl. „Hele, Harry, já vím, že jsi z té války s upíry podrážděný a nesvůj, ale poslední dobou jsi zalezlý až moc.“

„Jaká válka s upíry?“

Billy obrátil oči v sloup. „Mluví se o tom všude, Harry. Víím, že Rudý dvůr upírů vyhlásil čarodějům válku poté, cos to minulý podzim vypálil u Biancy. Víím, že se tě od té doby několikrát pokusili zabít. Dokonce víím, že se ve městě má brzy sejít Bílá rada čarodějů, aby rozhodla, co dělat.“

Zpražil jsem ho pohledem, „Jaká Bílá rada?“

Povzdechl si. „Teď není vhodný čas, aby sis hrál na poustevníka, Harry. Vždyť se na sebe po-

dívej. Kdy ses naposledy holil? Kdys viděl sprchu? Kdy ses nechal ostříhat? Necháváš si práť?”

Podrbal jsem se v přerostlých vousech. „Chodívám ven. Jsem venku skoro pořád.“

Billy chňapnul další ropuchu. „Kdy třeba?”

„Onehdy jsem byl na fotbale s tebou a Alfami.“

Billy zavrčel. „Jo. To bylo v lednu. A máš červen.“ Billy na mě juknul a zamračil se. „Lidi o tebe začínají mít strach. Hele, já sice vím, že asi na něčem děláš, ale tenhle zpustlík prostě nejsi ty.“

Zastavil jsem se a sebral další ropuchu. „Nemám zdání, o čem to mluvíš.“

„Vím toho víc, než si myslíš,“ řekl. „Jde o Susan, vid’? Vloni na podzim se jí něco stalo. Něco, co se snažíš napravit. Možná jí to udělali upíři. Proto opustila město.“

Zavřel jsem oči a měl jsem co dělat, abych nerozmačkal ropuchu, kterou jsem držel v dlani. „Změň téma.“

Billy se rozkročil a vystrčil na mě bradu. „Ne, Harry. Zmizel jsi ze světa, sotva se ukážeš v kanceláři, nezvedáš telefon a téměř ani neotevíráš. Jsme tvoji přátelé a máme o tebe strach.“

„Jsem v pohodě,“ opáčil jsem.

„Lžeš, až se ti od huby práší. Říká se, že Rudí stahují do města posily. Že nabízejí plné upírství svým příznivcům, když tě někdo z nich dostane.“

„U všech rohatejch,“ zabrblal jsem. Začínala mě bolet hlava.

„Neměl bys chodit ven sám. Dokonce ani za světla.“

„Nepotřebuju chůvu, Billy.“

„Harry, znám tě líp, než všichni ostatní. Víím, že dokážeš věci, které jiní nesvedou, ale to z tebe ještě nedělá Supermana. Každý občas potřebuje pomoc.“

„Já ne. Ne teď.“ Strčil jsem ropuchu do pytlíku a sebral další. „Nemám na to čas.“

„Jo, to mi připomnělo...“ řekl Billy, z kapsy tepláků vytáhl list papíru, rozložil ho a přečetl si, co na něm stálo. „Ve tři máš schůzku s klientem.“

Zamžoural jsem na něho. „Cože?“

„Zastavil jsem se ve tvé kanceláři vyzvednout vzkazy. Sháněla tě paní Sommersetová, tak jsem jí zavolaal zpátky a domluvil za tebe schůzku.“

Pomalu mi zase docházela trpělivost. „Co žes udělal?“

Zatvářil se dotčeně. „Taky jsem ti prošel poštu. Od domácího tam máš soudní příkaz k vystěhování. Jestli mu do týdne nezaplatíš, vykopne tě.“

„Kdo ti dovolil hrabat se mi v kanceláři, Billy? Nebo volat mým klientům?“

Stoupl si přede mě a vztekle si mě měřil. Musil jsem mu zaostřit na nos, abych se vyhnul pohledu do jeho očí. „Vrať se na zem, Harry. Jsem sakra tvůj kamarád. Celý čas jsi byl zalezlý v bytě. Měl bys být rád, že ti pomáhám zachránit kšeft.“

„Máš pravdu. To si piš, že je to můj kšeft,“ vychrtil jsem. Okrajem zorného pole mi proplula dáma s rozvrzaným nákupním vozíkem a zmizela někam za mě. „Můj. Nic ti do něho není.“

Bojovně vystrčil čelist. „Fajn. Co takhle zalézt zpátky do jeskyně a čekat, až tě vystěhují i odamtud?“ Rozhodil ruce. „Proboha, člověče. Na to nemusím být čaroděj, abych poznal, že to s někým jde z kopce. Jsi na tom bídne a potřebuješ pomoc.“

Zabodl jsem mu ukazovák do prsou. „Ne, Billy. Žádnou pomoc nepotřebuju. Nechci, aby mě opečovávala tlupa děcek, která se naučí jeden trik a hned si myslí, že z nich bude ranger samotář. Nechci si dělat hlavu s upíry, kteří útočí na lidi kolem mě, protože na mě se nemůžou dostat. Nechci pořád myslet na to, kdo další přijde k úrazu kvůli tomu, že já jsem něco pokazil.“ Sehnul jsem se pro ropuchu, vytrhl Billymu z ruky pytlík a vykročil zpátky. „Nepotřebuju ani tebe.“

A v tu chvíli to samozřejmě přišlo.

Tohle nebyla žádná elegantní nájemná vražda. Rozeřval se motor a asi čtyřicet metrů od nás černá dodávka přelétla obrubník a vřítela se do parku. V mírném smyku pneumatikami rvala drny a sluncem spálenou trávu. Dva muži se drželi ochranného rámu nad korbou. Jejich černé oblečení doplňovaly černé sluneční brýle a černé lyžařské masky. Ve stejné barvě byly i jejich maličké samopaly, něco jako Uzi nebo Škorpion.

„Zpátky!“ zařval jsem. Pravou rukou jsem popadl Billyho a odstrčil ho za sebe. Levou ruku s náramkem opatřeným drobnými přívěsky ve tvaru středověkých štítů jsem napřáhl proti dodávce. Soustředil jsem vůli a s pomocí náramku ji pro-

měnil v průhlednou, mihotající polokouli mezi mnou a autem.

Dodávka zastavila. Střelci ani nepočkali, až se přestane pohupovat. S pečlivostí záporných postav béčkového akčního filmu zamířili zhruba na mě a jedinou dlouhou hlasitou dávkou vyprázdnil zásobníky.

Od štítu odskakovaly jiskry a kulky se s bzučením odrážely všemi směry. Štít byl zatížený na maximum a během jedné nebo dvou vteřin se náramek nepříjemně zahřál. Snažil jsem se štít naklonit, aby se kulky odrážely především vzhůru. Bůh ví, kde všechny skončily. Jen jsem doufal, že ne v nějakém z projíždějících vozů nebo v těle náhodného chodce.

Závěry cvakly naprázdno. Oba střelci začali trhanými, neprofesionálními pohyby znovu nabíjet.

„Harry!“

„Teď ne!“

„Ale...“

Sklonil jsem štít a zdvihl pravou ruku. To je strana, která vrhá energii. Stříbrný prsten na mém ukazováku byl očarovaný tak, aby shromažďoval kinetickou energii každého pohybu ruky. Nepoužil jsem ho několik měsíců, a tak ukrýval takový kopanec, že jsem se ho neodvažoval použít přímo na střelce. Ta síla by někoho z nich zabila a vyšlo by to prakticky nastejno, jako kdybych jim dovolil, aby do mě nasypali všechno své olovo. Jen by se to trochu déle urovnávalo. Bílá rada neměla

v lásce nikoho, kdo porušil první zákon magie: Nezabiješ. Jednou jsem ho formálně porušil, ale už se to nesmí opakovat.

Se skřípáním zubů jsem zamířil těsně vedle střelců a stiskl prsten. Hrubá, neviditelná, ale velice hmatatelná síla šlehla vzduchem a zasáhla jednoho střelce od pasu nahoru. Jeho vlastní samopal ho praštil do hrudi, úder mu srazil sluneční brýle, na několika místech roztrhl oblečení a shodil ho přes korbu na zem někam za dodávku.

Druhý střelec dostal menší díl. Vzalo ho to do hlavy a do ramene. Samopal nepustil, ale odlétly mu brýle a strhly s sebou lyžařskou masku. Ukázalo se, že je to úplně obyčejný kluk, sotva dost starý, aby mohl volit. Zamžoural do světla a dál se klopotně snažil nabít.

„Děti,“ zavrčel jsem a znovu jsem zdvihl štít. „Posílají na mě děti. Zatraceně.“

A pak se mě najednou vlasy na zátylku pokusily zvednout ze země. Kluk začal znovu střílet a já se ohlédl.

Stará dáma s nákupním košíkem stála nějakých pět metrů za mnou. Teď jsem viděl, že není tak stará, jak jsem si myslel. Pod líčením jsem zahlédl lesk chladných, černých očí. Ruce měla hladké a mladé. Z hlubin nákupního vozíku vylovila upiřovanou brokovnici a otočila ji na mě.

Kulky ze štěkajícího samopalu tloukly do štítu a já měl co dělat, abych ho udržel. Kdybych na třetího útočníka použil magii, ztratil bych soustředění a s ním i štít. A třebaže byl střelec oprav-

du amatér, chrlil jeho samopal tolik olova, že dřív nebo později se trefit musel.

Na druhou stranu, jestli ta maskovaná vražedkyně vypálí z pěti metrů, nebude se nikdo obtěžovat volat mi sanitku. Půjdu rovnou do márnice.

Do štítu tloukly kulky a já nemohl dělat nic jiného než sledovat, jak vražedkyně zdvíná brokovnici k rameni. Byl jsem vyděšený a Billy zřejmě taky.

Ale Billy se hnul. Tričko už měl dole a byl samý sval. Byly to svaly atleta, ne ty pečlivě vymodelované svaly chlapíků z posilovny. Vyrazil k té ženské s brokovnicí a ještě ve skoku si serval tepláky. Nic pod nimi neměl.

Ucítil jsem nápor magie, kterou Billy použil. Byla razantní, vybroušená a cílená. V jeho jednání nebylo ani stopy po rituálu, žádné pozvolné sbírání síly, kterou by vzápětí uvolnil. Stačilo mrknutí oka a Bill Naháč divoce zavířil a proměnil se v Billa Vlka. Černou srstí porostlá bestie velikosti dánské dogy vrazila do vražedkyně a tesáky sekla po ruce, svírající zásobník brokovnice.

Žena vykřikla, ucukla a prsty jí zalila jasně rudá krev. Ohnala se brokovnicí po Billym. Ten se otočil a pažba ho udeřila do ramene. Vztekle zavrčel. Rychleji, než jsem stačil sledovat, vyrazil po její druhé ruce a brokovnice udeřila o zem.

Žena zaječela a uhnula.

Nebyla člověk.

Ruce se jí rozšířily, paže prodloužily a protáhly se i čelisti. Nehty se změnilly v odporné zubaté pa-

zoury, kterými Billyho drápla přes tvář. Billy bolestivě vyjekl a zavrčel. Překulil se, vyskočil na nohy a kroužil kolem té potvory, aby ji udržel zády ke mně.

Střelec na dodávce už zas vystřílel zásobník a úderník cvakl naprázdno. Vypnul jsem štít a skočil po brokovnici. „Utíkej, Billy!“ zařval jsem, jakmile jsem pušku popadl.

Vlk uskočil stranou a žena se otočila ke mně. Příšerně se šklebila a kolem dlouhých tesáků jí kápnuly sliny.

Namířil jsem jí na břicho a stiskl spoušť.

Ozvala se ohlušující rána a bokovnice mě kopla do ramene. Buď to byla desítka, nebo byla nabitá kulovými náboji. Žena zaječela, předklonila se, zavravorala a padla naznak. Ale dlouho si nepoležela. Skoro okamžitě vyskočila svižně na nohy. Roztrhané cáry oděvu měla pocákané krví a v jejím obličejí už nebylo vůbec nic lidského. Rozeběhla se k dodávce a vyskočila na korbu. Druhý střelec už vytáhl svého kolegu nahoru a řidič šlápl na plyn. Zadní kola vyhodila gejzír drnů a štěrků, pak zabrała a dodávka se nakonec trhavým pohybem dostala zpět na ulici, aby vzápětí zmizela v dopravě.

Celý udýchaný jsem se za ní chvílku díval. Sklonil jsem brokovnici a uvědomil jsem si, že v levé ruce stále držím ropuchu. Podle toho, jak se kroutila, jsem ji zřejmě málem rozmačkal. Uvolnil jsem sevření, ale jen tak, abych ji nepustil.

Otočil jsem se k Billymu. Vlk kráčel k odhozeným teplákům, na vteřinku se zaleskl a zatetelil

a zase z něj byl nahý mladík. Na tváři měl rovnoběžně s čelistí dva dlouhé šrámy. Po krku mu stékal široký proud krve. Bolest nedával nijak najevo, jen šel trochu strnule.

„Dobrý?“ zeptal jsem se.

Přikývl a nasoukal se do trička a tepláků. „Jo. Co to sakra bylo?“

„Upír,“ opáčil jsem. „Nejspíš z klanu LaChaise. Spolupracují s Rudým dvorem a nemají mě moc v lásce.“

„Proč tě nemají rádi?“

„Párkrát je ze mě rozbolela hlava.“

Billy si přitiskl cíp trička na rány na tváři. „Nečekal jsem, že to bude mít drápy.“

„Jsou to mrchy zákeřný.“

„Upír, fuj. Je to mrtvý?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsou jako švábi. Dají se dohromady skoro z ničeho. Můžeš chodit?“

„Jo.“

„Nádhera. Vypadneme odsud.“ Zamířili jsme k broukovi. Cestou jsem sebral pytlík ropuch a vysypal jsem je na zem. Přihodil jsem k nim i tu, kterou jsem málem rozmačkal, a otřel jsem si ruku o travu.

Billy na mě zamžoural. „Proč je pouštíš?“

„Protože jsou skutečné.“

„Jak to víš?“

„Vysrala se mi do dlaně.“

Šoupnul jsem Billyho do Modrého brouka a sedl si za volant. Zpod svého sedadla jsem vytáhl lékárníčku a podal mu ji. Billy si přitiskl obvaz na

tvář a zadíval se okénkem na ropuchy. „Takže to znamená, že se to sere?“

„Jo,“ ujistil jsem ho. „Sere se to.“ Chvilku jsem mlčel a pak jsem dodal: „Zachránil jsi mi život.“

Pokrčil rameny. Nepodíval se na mě.

„Tu schůzku jsi domluvil na třetí? Jak že se jmenovala? Sommersetová?“

Podíval se na mě a na očích mu bylo vidět, že by se usmíval, kdyby to šlo. „Jo.“

Poškrábal jsem se na bradě a přikývl jsem. „Poslední dobou jsem se k tomu nějak nedostal, asi bych měl napřed uklidit.“

„To by se šiklo,“ souhlasil Billy.

Vzdychl jsem si. „Někdy se chovám jako magor.“

Billy se zasmál. „Někdy. Jsi člověk, jako my všichni.“

Snažil jsem se nastartovat Brouka. Trochu v něm hvízdalo, ale nakonec se nechal přemluvit.

V tu chvíli něco těžce žuchlo na kapotu. A zase. Vzápětí další rána, tentokrát na střechu.

Najednou se mi zatočila hlava a udělalo se mi tak zle, že jsem křečovitě sevřel volant, abych se nesesunul pod pedály. Zdálky ke mně doléhal Billyho hlas. Ptal se, jestli jsem v pořádku. Záchvěv energie roztal vzduch, když magické síly, které se obvykle pohybovaly hladce, tiše a v malých dávkách, chaoticky udeřily.

Snažil jsem se potlačit nepříjemné pocity a podařilo se mi otevřít oči. Byla to úplná průtrž ropuch. Pršely tak hustě, že nebe potemnělo. Pro ty

chudinky to taky nebyla žádná sranda. Padaly jako kroupy, rozprskávaly se o beton a o karoserii brouka. Jedna z nich zasáhla přední sklo. Okamžitě se po něm rozběhla pavučina prasklin. Šlápnul jsem na plyn, brouk vystřelil a po několika stech metrech jsem se dostal z toho nadpřirozeného deště.

Oba jsme rychle oddechovali. Billy měl pravdu. To žabobití znamenalo, že se děje něco velikého. V magickém smyslu slova. Bílá rada se navečer chystala do města, aby diskutovala o válce. Mě čekala schůzka s klientkou a upíři si brousili kůly (tohle fakt není slovní hříčka), protože takhle otevřeného útoku se ještě neodvážili.

Zapnul jsem stěračče. Žabí krev zbarvila vlasové praskliny ve skle doruda.

„Panebože,“ vydechl Billy.

„Jo,“ opáčil jsem. „Nikdy jen nekape, ale vždycky rovnou prší.“